

Naar det nu har været bebrejdet de tidligere Regeringer, at de ikke have opløst de kongevalgte og ikke have trumfet i Bordet for dem, som den nuværende Regering gør — og det er jo Godtkøbstrumfer, den der bruger —, og at saa have de ikke opfyldt deres demokratiske Pligt, saa vil jeg tillade mig at sige, at da vi stod overfor Spørgsmaalet om den lige kommunale Valgret, havde vi den Opfattelse, at der ikke kunde være Tale om, at den Omstændighed, at der bevaredes $\frac{1}{3}$ privilegeret Valgret til Amsraadene, medens Valgretten til Sogneraadene blev ført helt ud, gjort lige for alle fra Herremanden og ned til Tjenestekarlen, den Omstændighed, at der blev $\frac{1}{3}$ privilegeret Valgret tilbage i Amsraadene, vilde ikke være noget Nødsfald, der paakaldte dette i sig selv tvivlsomme Skridt, som efter den højtærede Indenrigsministers Mening Opløsning af de kongevalgte Landstingsmænd er, idet Grundlovsparagrafferne er saa uheldigt affattede, som de ere. Og det turde gælde ogsaa andre Forhold, hvor man har raabt højt om Kamp mod Landstinget. Ja, Kampen mod Landstinget komme vi maaske senere til i Løbet af Aftenen, for saa vidt vi komme til den Sag, vi gik forbi i Eftermiddags (Afbrydelse). Ja, Teorien om Kampen mod Landstinget. (*K. M. Klausen*: Det bliver morsomt at se den Kamp med Landstinget). Det tænker jeg næsten ogsaa, detgør.

Hermed har jeg i Virkeligheden ogsaa, hvad Spørgsmaalet om de kongevalgte angaar, givet Svar paa de Bemærkninger, der faldt fra den Taler, der havde Ordet før mig. Jeg kom i Eftermiddags ind paa en naturlig Tankeforbindelse, der fremkaldte i Erindringen Samlivsbilledet fra 1903 mellem de Liberale og Socialdemokraterne, og jeg ser mig nu i Stand til at citere ganske nøjagtigt det, jeg den Gang kun var i Stand til at gengive efter Hukommelsen. Vi hørte forleden den højtærede Finansminister fortælle os, hvorledes Socialdemokrater og Radikale under Ministeriets glørværdige Førerskab nu rykkede ud i Landet og ville erobre det ganske Land. Det kan derfor være interessant at erindre sig netop Samlivsforholdet i 1903, og jeg vil derfor gøre det nøjagtigt med „Politiken“s egne Ord. Jeg haaber, at den højtærede Formand, da det drejer sig om et Citat, tillader mig at nævne Navnet. „Politiken“ skrev: „Naar Hr. Borgbjerg futter af som et helt Fyrværkeri med de allersomdejlige Skældsord, saa gives der pudsigt nok den Und-

skyldning for hans Bersærkergang, at han maa overdøve en Fornuftens Stemme, der inderst inde tilhvisker ham, hvor taabelig han bærer sig ad. De besindige i Socialdemokratiet ryste paa Hovedet ad dette Spektakel“, — jeg ved ikke, om „dette Spektakel“ skal gaa paa Personen, det ved jeg ikke, — „men det har taget Magten fra dem alle indenfor Partiet“. Nu siger vedkommende Rigsdagsmand, at han vilde ønske sig Tusind Tunger og Tusind Lunger. Det skulde den ærede Forfatter af denne Artikel — jeg ved ikke, om det er den højtærede Finansminister eller det ærede Medlem fra Holbæk (Rode), — det skulde de have tænkt sig i 1903, saa var det blevet en endnu mere livlig Skildring af de Rædsler, som de ellers havde saa klart Øje for. Og jeg minder tillige om, at jeg i samme Forbindelse var inde paa radikale Betragtninger over Højres Stilling under Valgkampen i 1903, og her skal jeg saa citere, hvad det var, „Politiken“ der gav Udtryk. „Politiken“ skrev efter at have antydnet, hvilke Forhandlinger der vare førte: „Højre vilde ikke“ — altsaa skaffe det offentlige Liv af med 5te Kreds' daværende og nuværende Repræsentant. „Hvorfor skulde Højre ville Hr. Borgbjerg til Livs, naar det i Virkeligheden havde ham til Forbundsfølge. Samme Fjende giver samme Venskab. Hvorfor skulde han, den stærke Raaber, trænges ud af Folketinget“. Jeg maa altsaa her rette „den store Raaber“ til „den stærke Raaber“. Saaledes saa man i „Politiken“s Lejr paa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgekreds (Borgbjerg) den Gang, og det kan saamænd hænde, naar de to Partier have ført deres Samliv i nogle Aar, at den samme Synsmaade og Betragtning kan komme til Stede igen. Jeg føler mig overbevist om, at de Vilkaar, som denne den større Regeringsgruppe byder den mindre, ere saaledes, at der nok kommer en Dag, hvor de Herrer fra „Politiken“ og Integede kunne have Lyst til at kaste Socialisterne af sig, hvis de kunne.

Indenrigsministeren (P. Munch): Jeg takker det ærede Medlem fra Løvel, fordi han i Aften har fortsat Oplæsningen af mine tidligere Udtalelser om de kongevalgte. Det synes mig gode og forstandige Ord, jeg den Gang har sagt, og det glæder mig, at de i Vinterens Løb have faaet Tilslutning fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og det ærede Medlem fra Løvel (Anders